

ДІАЛОГ ПРО РЕЛІГІЮ

Диспут між мусульманином та християнином: ця книга містити в собі декілька диспутів які відбулися між автором та декількома християнами. Ці диспути характеризуються конкретними темами, та гарною науковою етикою. Диспут відбувалися за форматом, запитання-відповідь. Торкаючись таких питань: - Чи був Авраам

іудеєм або християнином? -
Слово Аллага, чи слово людей.? -
Єдинобіжжя чи Троїця? - Ісус бог
чи людина? - Чи Ісус син Божий?
- Чи був розп'ятий Ісус, потім
воскрес? - Першородний гріх. -
Пророк Мухаммад (мир йому ти
благословення) в Святих
писаннях.

<https://islamhouse.com/2792273>

- [ДІАЛОГ ПРО РЕЛІГІЮ](#)
  - [Слово редактора](#)
  - [Передмова](#)

- Перша зустріч
- Священна Біблія
- Доктрина Трійці
- Доктрина Божественності Ісуса Христа
- Доктрина Божественного Сина, Ісуса
- Чи був Ісус Розп'ятий?
- Доктрина спокути гріхів і основний гріх
- Коли прийде примиритель?
- Слава Господня
- “Вершники на віслюках, вершники на верблюдах”
- Мій отрок – посланець і обранець
- Пророк такий, як Мойсей
- Розрадник

- [Одкровення пророку Мухаммаду, мир йому і благословення Аллаха](#)

ДІАЛОГ ПРО РЕЛІГІЮ

Слово редактора

Ви тримаєте в руках книгу, яка містить в собі діалог між Х.М. Баажілом та Р.Н. Джонсоном, що торкається декількох доктрин християнства.

І було б доречним відмітити тут наступне:

Мусульмани вірять, що немає божества достойного поклоніння, окрім єдиного Аллаха, і що

Мухаммад його посланник (мир йому і благословення Аллаха).

ісламське віровчення базується на:

Коран – останнє Священне Письмо, яке дарував Аллах.

Сунна – висловлювання та діяння пророка Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, (хадіси).

Однак, деякі християни цитують аяти Корану, де згадуються Тора та Євангеліє, намагаючись довести, що мусульмани вірують в істинність Біблії, не приводячи в доказ ті аяти, які не переслідують цю ціль. “...Невже ви вірите в

одну частину Писання, заперечуючи іншу? ...” (Сура 2:85), “... Тож ті, чий серця відхилялися убік, йдуть за багатозначним, прагнучи смуги і прагнучи тлумачення їхнього ...” (Сура 3:7).

Віровчення мусульман по відношенню до Писань, посланих до Корану, **чітко вказано в Священному Корані:** “... Воістину, дарували Ми Таурат, в якому – прямий шлях і світло. Судять за ним юдеїв пророки, які скорилися Аллаху...” (Сура 5:44)

“... Він зіслав тобі Писання в істині, яке підтверджує те, що

було раніше; і Він зіслав Таурат і Інджіль як прямий шлях людям!...” (Сура 3:3-4)

“Посланець увірував у те, що даровано йому від Господа його, і разом з ним – віруючі. Усі увірували в Аллаха, в ангелів Його, у книги Його, у посланців Його: “Ми не проводимо межі між посланцями”. Вони говорять: “Слухаємо та підкоряємось! Даруй нас прощення, Господи наш, і до тебе – повернення”. (Сура 2:285)

Що стосується книг Біблії приписаних Мойсею та іншим пророкам (мир їм) і книг названих

Євангеліями, то мусульмани вірять, що зміст цих книг був підмінений, спотворений і піддався багатьом маніпуляціям.

У Корані говориться:

“...Змінюють вони слова, невірно тлумачать [Писання], забули вони ту його частину, яку їм треба було пам’ятати...” (Сура 5:13). В

іншому аяті говориться: “Горе тим, хто пише Писання

власноруч, а потім говорить: “Це – від Аллаха!”, щоб продати це за мізерну ціну. Горе їм за те, що написали вони, і горе їм за те, що вони собі здобули!” (Сура 2:79).

“І серед них є такі, які своїми язиками спотворюють Писання, щоб ви сприйняли за Писання те,

чого насправді у Писанні немає. І вони говорять: “Це – від Аллаха”, а насправді воно не від Аллаха! І вони зводять на Аллаха наговір, і знають вони!” (Сура 3:78).

Незважаючи на множинні маніпуляції і спотворення тексту Біблії, це не заперечує наявності частини істини в Біблійних книгах, однак цього недостатньо для того, щоб ми назвали Біблію істинним словом Божим.

Пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, сказав: “Не вірте людям писання, однак і не вважайте їх брехунами (або не

приймайте за брехню те, що вони говорять)”. Аль-Бухарі 4485.

З вищезазначеного стає зрозумілим, що коли мусульмани наводять цитати з Біблії у дискусіях та дебатах, це не означає, що вони базують своє віровчення на біблійних текстах, навпаки, їх мета - продемонструвати різні інтерпретації біблійного тексту та протиріччя у розповідях і висловлюваннях Біблії. І важливо зазначити, що ці діалоги і дискусії про християнські доктрини відбувались з представниками християнства, для яких Коран і Сунна не є авторитетом. Ці

зустрічі будуть корисними для християн та стануть поштовхом до роздумів і порівнянь між вченням, яке проповідується в церкві і біблійним текстом.

Книга була відсканована.

Цитати Корану зі смислового перекладу Михайла Якубовича.

Доданий коментар редактора на стр. 33.

Передмова

В основу цієї роботи лягли діалоги про релігію, її суть та прояви, про різні погляди

трактування тих чи інших положень Святого Письма.

Ці бесіди відбулися між християнином Р. Н. Джонсоном і мусульманином Х. М. Баажілом. Вони дадуть можливість зацікавленому читачеві більш глибоко проникнути в суть речей, порівняти погляди представників різних релігій на одні й ті ж думки, цитати, події і божественні Прояви, що допоможе більш ясно уявити собі позицію і богословські доктрини християн та мусульман, порівняти їх, виділити головне. Крім того, з цих діалогів можна почерпнути різнобічні й різноманітні

теологічні знання, чіткіше вловити суть і відмінності в філософських концепціях співрозмовників.

Звичайно ж, наша праця не ставить перед собою завдання показати переваги того чи іншого вчення. Читачеві надається повне право осягнути написане і зробити свій аналіз і свої висновки з прочитаного.

Звичайно ж, не претендуємо ми і на всеосяжність матеріалу. Адже неможливо простим смертним осягнути неосяжне. І, тим не менш, думки, викладені в цій книзі, можуть видатись цікавими

багатом. Але ми надаємо право судити про це вам, шановні читачі.

Перша зустріч

Християнин: Чому в останні десятиліття відбувається так багато дискусій християн з мусульманами, і в більшості своїй вони зачіпають питання віросповідання?

Мусульманин: Я думаю, причина в тому, **що ми маємо чимало спільного**: віримо в Єдиного творця, який послав пророків, і в Ісуса як в Месію і як в Слово

Боже, яке було знехтуване євреями.

В священному Корані в Сурі (3:45) сказано: “І сказали ангели: “О Мар’ям! Воістину, Аллах сповіщає тобі добру звістку про слово від Нього! Ім’я йому – Іса Месія, син Мар’ям. Він буде пошанований у житті нинішньому та в житті наступному, і буде він одним із наближених!”

Обмін думками відбувався скрізь - в Європі, Канаді, США, Австралії. У дискусіях брали участь навіть священики з Ватикану: у них відбулися зустрічі з мусульманином з

Єгипту в Римі в 1970 році, а також в Каїрі в 1974 і 1978 роках. Було також і багато інших зустрічей ...

Х: Якщо християнству близько 2000 років, а Ісламу більше 1400 років, то чому ці діалоги не відбулося раніше, кілька століть тому?

М: В останні три-чотири століття багато азіатських та африканських країн, де проживають мусульмани, були колонізовані Англією, Францією, Голландією, Угорщиною, Іспанією, Португалією. Чимало християнських місіонерів-

колоністів намагалося змінити віросповідання людей всілякими способами. Однак лише деякі перейшли в християнство.

Невелика частина прийшла в християнство завдяки науковому прогресу, якого досягли країни-колоністи, забуваючи або не розуміючи, що прогрес став можливий лише після відділення церкви від держави в Європі.

Після Другої світової війни багато мусульман Азіатських і Африканських країн емігрували як робітники та фахівці на Західну півкулю.

Х: Чи бачите ви інші причини, які призвели до такого широкого обміну думками в наш час, навіть за своїми природними місіями?

М: Я думаю, що розрив між обома сторонами стає все менш значним, тому що кожний з нас стає більш віротерплячим. І це незважаючи на те, що обидві сторони змагаються у залученні більшої кількості новонавернених. Я згадую свого християнського викладача, який звик говорити: «Мухаммад, - це самозванець, мрійник, епілептик». Зараз мало знайдеться таких письменників, які критикували б Іслам подібним чином.

Ми, мусульмани, відчуваємо, що християни ближчі нам, аніж євреї чи невірні. Як це зазначено в Корані, в Сурі (5:82): “Істинно, ти впевнишся, що сильніше за всіх людей ненавидять тих, які увірували, юдеї та багатобожники. Істинно, ти побачиш, що найближчі в любові до тих, які увірували, ті, які говорять: “Воістину, ми – християни!” Це так, адже серед них є священники й ченці, і вони не вивищують себе”.

Х: Якщо всі три релігії - іудаїзм, християнство та іслам - були послані одним і тим же Творцем, то чому вони різні?

М: Всі пророки, починаючи з Адама і до Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, **були послані з одним і тим же вченням:** це є всеосяжна покiрнiсть та пiдкоря людства Аллаху. Ця покiрнiсть арабською називається **«iслам»**. Iслам означає також мир. Мир мiж Творцем i Його творiнням. На вiдмiну вiд християнства та iудаїзму, назва **«iслам»** була дарована Аллахом, як це зазначається в Коранi в Сури (5:3): “Сьогодні Я завершив вам вашу релiгiю, довiв до кiнця Свою милiсть до вас i схвалив iслам як вашу релiгiю”.

Назви «Юдаїзм» або «Християнство» не присутні в Біблії. Їх немає навіть в біблійному словнику. Немає жодного ізраїльського пророка, який згадав би слово «юдаїзм» або слово «іудейський». Ісус, нехай благословить його Аллах і вітає, ніколи не заявляв про поширення християнства на земній кулі і ніколи не називав себе християнином. Слово «християнство» відзначено лише тричі в Новому Завіті і вперше було вимовлено язичниками та іудеями в Антіохії 43 роки після того, як Ісус пішов з землі. Читайте Діяння (11:26): “...і учні

в Антіохії вперше почали називатися християнами”.

Далі це слово промовляється царем Агріппом II Павлові в Діяннях (26:28): “Агріппа ж Павлові: ти мало що не намовляєш мене, аби я став християнином”.

Це означає, що назва “християнство” була вперше згадана ворогами, а не друзями. І, нарешті, за третім разом це слово вимовляється Петром в його першому посланні (4:16): “А коли як християнин, то нехай не соромиться він...”.

Першим же мусульманином на Землі був не Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, а Аврам (мир йому), який повністю підкорявся Аллаху. Однак іслам, як спосіб життя, з'явився ще за часів пророків, що передували Авраму - у часи Адама і Ноя. Потім все людство слідувало ісламу як способу життя.

Х: Як може Аврам бути мусульманином, адже він відомий як іудей?

М: Іудей? Хто вам це сказав?

Х: Нас цьому вчили, і це стверджує Біблія!

М: Чи можете ви показати мені, де в Біблії сказано, що він іудей? Я допоможу вам. Читайте Буття (11:31).

Х: “І взяв Терах Аврама, сина свого, і Лота, сина Гаранового, сина свого сина, і Сару, невістку свою, жінку Аврама, свого сина, та й вийшов з ними з Уру халдейського, щоб піти до краю ханаанського. І прийшли вони аж до Харану, та й там оселилися”.

М: Значить Авраам, який народився в Урі халдейському, не може бути іудеєм. По-перше, тому що Ур халдейський був у Месопотамії, яка зараз є частиною

Іраку. Він був араб більше ніж іудей. По-друге, назва «іудаїзм» виникла після появи Іуди - правнука Аврама. Читайте далі, Буття (12:4,5).

Х: “Аврам же мав віку сімдесят літ і п'ять літ, як виходив з Харану... та й вийшли, щоб піти до Краю ханаанського; і до Краю ханаанського вони прибули”.

М: Значить Авраам емігрував до Ханаанської землі в сімдесят п'ять років, і Біблія ясно зазначає, що він там був чужим. У Бутті (17:8) сказано: “І дам Я тобі та потомству твоєму по тобі землю скитання твого, увесь Край

ханаанський, на вічне володіння, і Я буду їм Богом”. Зараз читайте Буття (14:13).

Х: “І прийшов був недобиток, та й розповів єврею Аврамові”.

М: Як ви можете називати Авраама іудеєм, якщо Біблія називає його євреєм, що означає «людина з іншого боку Євфрату». Воно також означає приналежність за походженням - з Шаму (Сирія, Йорданія і частина Іраку). Зараз читайте в Буття (32:29), що трапилося з ім'ям Якова після того, як він боровся з ангелом.

Х: “І сказав: Не Яків буде називатися вже ймення твоє, але Ізраїль, бо ти боровся з Богом та з людьми, і подужав”.

М: Виходить, Авраам був євреєм. В поколінні Якова були ізраїльтяни, включаючи дванадцять племен. Іуді ж було дане прізвисько «Іуд». Так що лише покоління Іуди було названо іудеями.

Щоб знати, ким Мойсей був насправді, читайте Вихід (6:16-20).

Х: “А оце імена синів Левієвих за їхніми родинами: Гершон, і Кегат, і Мерарі... А сини Кегатові:

Амрам, і Їцгар...І взяв Амрам свою тітку Йохевед собі за жінку, і вона породила йому Аарона та Мойсея”.

М: Значить, Мойсей не був іудеєм, а тому він не був з покоління Юди, а був Левітом. Мойсей був «переповідачем законів» (Тора означає «закон») дітям Ізраїлю.

Х: А як ви можете все це пояснити?

М: Це пояснюється тим, що ми використовуємо Священний Коран як знамено або стандарт. Ми можемо пояснити Біблію і таким чином спростовувати

прискіпливі думки іудеїв та християн щодо контексту Корану.

Коран – остання книга, послана Аллахом, в якій ніколи не було підмішування або підтасувань. Немає в ній жодного небожественного слова. Її зміст був гарантований і збережений Аллахом, як це зазначено в Сурі (2:2): “Це – Писання, в якому немає сумніву...”; також в Сурі (15:9): “Воістину, Ми зіслали Нагадування і, воістину, Ми бережемо його”. Це писання кидає людству виклик, щоб ті вписали хоча б один аят. Це чіткі і ясні факти, які були послані 1400 років тому, і жодного слова в

Корані не було змінено. Навіть невіруючі, які старанно намагались спотворити деякі аяти, не досягли своїх цілей, і всі їхні старання неодмінно провалювалися. Як це зазначено в Священному Корані: «Ми його оберігаємо». Аллах, Він його оберігає.

Інші священні книги (Тора, Псалтир, Госпел та інші) були спотворені доповненнями та викреслюванням або спотворенням форми і написання оригіналу.

Х: Що ж Коран говорить про Аврама і Мойсея, що можна вивести з Біблії?

М: В Сурі (3:65): “О люди Писання! Чому ви сперечаєтесь про Ібрагіма, адже Таурат та Інджіль були зіслані лишу після нього? Невже ви не розумієте?” І в Сурі (3:67): “Ібрагім не був ні юдеєм, ні християнином, але він був ханіфом, відданим! Він не був багатобожником!” І в Сурі (2:140): “Невже вони говорять, що Ібрагім, Ісмаїл, Ісхак, Якуб та коліна з нащадків їхніх були юдеями чи християнами? Скажи: “Ви краще знаєте чи Аллах?” Хто є несправедливішим за того, хто

приховав свідчення, дане йому Аллахом? А Аллах не омине того, що робите ви!” Звичайно ж, вони не були іудеями чи християнами, так назва «іудейство» виникла після Іуди, а назва «християнство» - після того, як Ісус пішов.

Х: Досить дивно слухати ім'я Аллаха. Чому ви не говорите «Бог» (GOD), коли розмовляєте не арабською?

М: Так, дійсно, ім'я «Аллах» здається дивним не мусульманам, але це ім'я використовували усі пророки від Адама до Мухаммада, мир йому і

благословення Аллаха. Це скорочення двох арабських слів – «Ал-Ілах», які означають «цей Бог» «The God» і тим самим вказують на єдиність і визначеність (з вилученням літери «і» ми отримуємо слово «Аллах»). Залежно від місця розташування в арабських виразах (як і в російських), воно може мати форму «Аллаха», яка дуже близька до єврейської назви Творця, тобто «Елоха». Але іудеї неправильно використовують форму множини «Елохін», яка означає більше ніж один Бог. Слово «Аллах» звучить близько до арамейського слова, яке було використане Ісусом для

визначення Бога - «Аллаха» (дивіться енциклопедію Британіка 1980 року видання - слова «Аллах» і «Елохін»). Виходить як назва, слово «Аллах» дивне для не мусульман, однак воно не було дивним для всіх пророків починаючи від Адама і до Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, тому вони, в принципі, сповідували один, і той же іслам, тобто всеосяжне підкорення і покірність. І слово «Аллах» означає ім'я Найвеличнішого Всемогутнього Творця. Воно не допускає множини: не може бути багато Аллахів або Аллах жіночого чи чоловічого роду, в той час як є

Боги, Бог і Богиня. Говорячи слово «**Бог**», можна заплутатися, тому що багато християн використовують його, маючи на увазі Ісуса. Крім того, багато християн неправильно вживають і слово «**Творець**», кажучи, що Ісус створив світ.

Однак не тільки ім'я «**Аллах**» видається не мусульманам дивним, але і спосіб поклоніння Аллаху - з обмиванням, поклонами, колінопреклонінням, постами.

Християни в наш час відмовилися від обмивання для звершення молитви, в той час, коли його

додержують мусульмани і робили це попередні пророки, як це написано в Біблії (Вихід (40:31-32)): “І вмивали з нього Мойсей й Аарон та сини його руки свої та ноги свої. Коли вони входили до шкіни заповіту, і коли зближались до жертівника, вони обмивалися, як Господь наказав був Мойсеєві”. Навіть Павло, який вніс багато змін у вчення Ісуса, залишався вірний обмиванню і шанобливо до цього ставився, як про це сказано в Діяннях (21:26): “Тоді взяв Павло мужів отих, і на завтра очистився з ними, і ввійшов у храм”.

Жінки мусульманки звершують молитви з покритою головою і це вказано в Першому посланні Коринф'янам (11:5, 6 і 13): “І кожна жінка, що молиться чи пророкує з головою відкритою, осоромлює тим свою голову, бо це є те саме, як була б вона виголена. Бо коли жінка не покривається, хай стриждеться вона; коли ж жінці сором стригтися чи голитися, нехай покривається! Поміркуйте самі між собою, чи пристойне воно, щоб жінка молилася Богові непокрита?”

Богослужіння у мусульман відбувається з поклонами та

почуттям глибокої пошани, без взуття, як робили це і попередні пророки Псалми (96:9): “Додолу впадуть ув оздобі святій перед Господом...”. Ісус Навин (5:14): “І впав Ісус на обличчя своє до землі, і вклонився...”. Перша книга Царів (18:42): “І пішов Ахав, щоб їсти та пити, а Ілля зійшов на верхів'я Кармелу, і нахилився до землі, і поклав обличчя своє між свої коліна...”. Числа (20:6): “І ввійшли Мойсей та Аарон від громади до входу скинії заповіту, та й попадали на обличчя свої. І слава Господня появилася їм”. Буття (17:3): “І впав Аврам на обличчя своє, а Бог до нього промовляв, говорячи...”

Вихід (3:5) і Дії Апостолів (7:33):
“І сказав Він: Не зближайся сюди!
Здійми взуття своє з ніг своїх, бо
те місце, на якому стоїш ти, земля
це свята”.

Християни будуть здивовані,
дізнавшись, що паломництво чи
хадж, тобто ходіння навколо
святого каменю Кааба в Мецці, як
воно зараз виконується
мусульманами, звершувалось
багатьма пророками, навіть
ізраїльськими.

Х: Я ніколи не читав про
паломництво або про святий
камінь в Біблії.

М: Це було ясно відзначено кілька разів, однак подібний факт опускався або залишався непоміченим читачами Біблії.

Яків на шляху до Месопотамії побачив сон, і вранці, коли він встав, то побудував кам'яний стовп і назвав його Вефиль, тобто «Дім Божий»; Буття (28:18-19): “І встав Яків рано вранці, і взяв каменя, що поклав був собі в голови, і поставив його за пам'ятника, і вилив оливу на його верх. І назвав він ім'я тому місцю: Бет-Ел...”.

Декілька років потому Аллах наказав Якову йти до Вефиля:

Буття (35:4, 14, 15): “І вони віддали Якову всіх чужинних богів, що були в їх руках, і сережки, що в їхніх ушах, а Яків сховав їх під дубом, що перед Сихемом... І поставив Яків пам'ятника на тому місці, де Він говорив з ним, пам'ятника кам'яного, і вилив на нього винне лиття, і полив його оливою. І назвав Яків ім'я місцю, **що там говорив із ним Бог: Бет-Ел**”. Яків знищив всіх чужих богів, перш ніж іти туди. Пізніше Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, також знищив всіх ідолів навколо священного каменю Кааба в Мецці.

Інший стовп був збудований Яковом і його тестем Лаваном: Буття (31:45-49): “І взяв Яків камінь, і поставив його пам'ятником. І сказав Яків родичам своїм: назбирайте каміння. Вони назбирали каміння, і вчинили узгірок, і їли на тому узгірку. І назвав його Лаван: Егар-Сагадута; а Яків назвав його Гал-Ед... Також: Міцпа, від того, що Лаван сказав: нехай наглядає Господь за мною і за тобою...”.

Х: Я впевнений в свої вірі як християнин, однак я хочу дізнатись більше про обидві релігії. Мені, як християнину, іноді було смішно,

коли я читав книги, написані мусульманами.

М: Це вплинуло якимось чином на ваше релігійне життя?

Х: Так. Я вже не ходжу так часто до церкви як раніше. Я таємно читав книги, написані мусульманами, і запитував декількох мусульман те, що не було зрозумілим для мене, однак це не задовольняло моїх потреб. Я шукаю віру, прийнявши яку, можна відчувати спокій, і щоб вона була узгоджена з життям та наукою. Мені потрібна не просто сліпа віра.

М: Так і має бути. Я зрозумів вашу позицію. Але у нас немає можливості поговорити з усіма і тим більше залучити всіх. Ми пропагуємо свою віру і розмовляємо лише з тими, хто слухає і хоче знати правду.

Х: Однак я вільний обирати будь-яку віру, і ніхто мене не зупинить.

М: Так. Немає примусу в релігії.

Х: Чому тоді мусульмани закликають людей приймати їх віросповідання?

М: Християни закликали іудеїв приймати Ісуса як Месію. І мусульмани закликають християн

так само, як закликають іудеїв і все людство, приймати Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, як останнього пророка. Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, **сказав: «повідомте про мою місію хоча б одним аятом»**. Ісаїя також відмічає (21:13): “Пророцтво про Арабію. У лісі в степу ночувати, ви будете...” Це означає, що відповідальність за Іслам лежить на плечах арабів, а зараз, звичайно, лежить на плечах всіх мусульман. Вони повинні поширювати Іслам. Ісаїя відмічає це після видіння, в якому він побачив вершників на конях і вершників на верблюдах (21:7): “І

коли він похода побачив, по парі їздців, поїзд ослів, поїзд верблюдів, і прислухується він з увагою, із увагою пильною”.

Вершники на ослах показують місію Ісуса, який прийшов до Єрусалиму, **сидячи на віслюку:** Євангеліє від Матвія (21:5):

“...Ось до тебе йде Цар твій! Він покірливий, і всів на осла...”

Євангеліє від Іоанна (12:14): “Ісус же, знайшовши осла, сів на нього...”.

Хто ж був вершником на верблюді? Звичайно, Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха,

який прийшов через 600 років після Ісуса.

Х: Ваші роз'яснення викликають у мене бажання заглянути в Біблію уважніше. Я хотів би продовжити її обговорення з вами.

М: Так, якщо ви щасливі в цьому житті, це не означає, що на вас чекає щастя і в іншому житті. Інше життя набагато краще і триває значно довше, аніж це. Люди зараз стають більш матеріалістичними і світськими. Давайте зустрінемося тут кілька разів і обговоримо всі питання дружно і з порозумінням. Іслам базується на доказах і

випробуваннях. Навіть у Біблії сказано в Першому посланні до Солунян (5:21): “Усе досліджуючи, тримайтеся доброго”.

Х: Ви щойно говорили про вершника на верблюді з Ісаї і зробили висновок, що це був Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха. Чи завбачалось про нього що-небудь в Біблії?

М: Звичайно.

Х: У Старому чи в Новому Завіті?

М: В обох. Але ви не зможете впізнати його в Біблії, поки що ви

не віруєте в Єдиного Бога, тобто поки що ви вірите в Трійцю: Отця, Сина і Святого Духа. Все це - людська доктрина. Ісус передбачав, що люди не будуть сповідувати його вчення, а візьмуть вчення людей: Євангеліє від Матвія (15:9): “Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук людських заповідей”.

Священна Біблія

М: Ви впевнені, що Біблія священна?

Х: Так, я, безсумнівно впевнений у цьому. Вона є слово Боже.

М: Читайте Євангеліє від Луки (1:1,2).

Х: “Через те, що багато, хто брались складати оповість про справи, які стались між нами. Як нам ті розповіли, хто спочатку були самовидцями й слугами Слова...”

М: Як бачите, Лука сам говорить, що він не був свідком. І відомості, які він зібрав - від свідків, а не нав'язні чи послані Богом. І ви до сих пір вірите, що Біблія є Словом Божим?

Х: Можливо, тільки ця частина не є Словом Божим?

М: Історія показує, що Біблія з часом була змінена. Скажіть, будь ласка, слово «Священна» означає, що Біблія не містить помилок?

Х: Так, звичайно. Однак який тип помилок ви маєте на увазі?

М: Припустимо, що в одному місці зазначено, що хтось помер, коли йому було п'ятдесят років, а в іншому місці відзначено, що та ж сама людина померла, коли їй було шістдесят років, то чи може бути, що обидві версії правильні?

Х: Ні, обидва твердження ніяк не можуть бути правильними. Тільки одне з них є істинним або обидва неправильні.

М: Якщо ж священна книга містить суперечливі версії висловлювань, то чи можна вважати її священною?

Х: Звичайно ж, ні. Тому, що Святе Письмо є Слово Боже і не може містити помилок чи суперечливих версій.

М: Значить воно не священне.

Х: Правильно, його святенність зникає.

М: Якщо так, то ви не можете довіряти йому абсолютно. Якими ж можуть бути причини цього?

Х: Це можуть бути навмисні зміни, дописки та викреслювання, додавання або вилучення.

М: Якщо є суперечливі версії або вирази в Біблії, то ви будете вважати її священної?

Х: Я не вірю, що Біблія не священна. Адже я не бачу ніяких суперечливих версій в ній.

М: На жаль, є багато суперечливих тверджень.

Х: У Старому Заповіті чи в Новому?

М: В обох. Ось деякі з них.

Друга книга Царів (8:4): “І взяв у нього Давид тисячу сімсот вершників, і двадцять тисяч чоловіків піших...”

Перша книга Хроніки (18:4): “І здобув Давид від нього тисячі колісниць і сім тисяч верхівців та двадцять тисяч пішого люду...”

Тож тисячу сімсот чи сім тисяч?

Друга книга царів: (10:18): “І побігли сирійці від ізраїльтян, Давид винищив у сирійців сімсот колісниць і сорок тисяч вершників; понищив їх і

військового старшину Шоваха, котрий там і помер”.

Перша книга Хроніки (19:18): “І побігли сиріяни перед Ізраїлем, а Давид повбивав із сиріян сім тисяч колісниць та сорок тисяч пішого люду. І вбив він Шофаха, зверхника війська...”

Сімсот колісниць чи сім тисяч пішого люду? Сорок тисяч вершників чи сорок тисяч піших?

Четверта книга Царів (24:8): “Єгояхін, коли зацарював, і царював три місяці у Єрусалимі”.

Друга книга Хроніки (36:9): “Єгояхін, коли зацарював, і три

місяці і десять днів царював у Єрусалимі...”

Друга книга Царів (23:8): “Ось ймення хоробрих у Давида: Йошев-Башшевет, тахкемонєць, вождь головний серед трьох; він підніс списа свого на вісімсот вояків і уразив їх воднораз”.

Перша книга хроніки (11:11): “І ось число хоробрих, котрі були у Давида: Яшов'ам, син Гахмоні, голова тридцяти, – він махнув своїм списом, – і понищив воднораз три сотні”.

Йошев чи Яшов'ам? Головний серед трьох чи тридцяти? Вісімсот вояків чи триста?

Друга книга Царів (24:1): “Гнів Господній знову спалахнув на Ізраїльтян, і він спонукав Давида супроти них, щоб сказати: Піди, і перелічи Ізраїля та Юду”.

Перша книга Хроніки (21:1): “І повстав сатана на Ізраїля, і намовив Давида зробити перепис ізраїльтян”.

Господь ЧИ сатана спалахнув і спонукав Давида?

Друга книга Царів (6:21): “І в Мелхоли доньки Саулової, не було дітей до дня смерті її”.

Друга книга Царів (21:8): “І взяв цар двох синів Ріцпи, дочки Айї,

яких вона породила Саулові, Армонія та Мефівошета, і п'ятьох синів Мелхоли, Саулової дочки, що вона породила Адріїлові, синові мехолатянина Барзіллая”.

То чи мала Мелхола дітей чи не мала?

Х: Я ніколи цього не помічав! Чи є ще щось?

М: Ви ще бажаєте? Вам замало зачитаного, аби заперечити її священність? Буття (6:3): “І промовив Господь: Не буде Мій Дух перемагатися в людині навіки, бо блудить вона. Вона тіло, і дні її будуть сто і двадцять літ”.

А скільки років було Ною, коли він помер? Більше ста двадцяти років.

Подивимось Буття (9:29): “А всіх Ноєвих днів було дев'ятсот літ і п'ятдесят літ. Та й помер”. Деякі християнські богослови стверджують, що 120 років - це не максимальний вік людини, а час, після якого буде потоп. Навіть якщо міркувати таким чином, то теж виходять неточності, адже Ною повинно бути 600 років, як зазначено в Біблії, коли настав потоп, а не 620 років, як виходить (500-120).

Подивимося Буття (5:32): “І був Ной віку п'ять сотень літ...” Буття (7:6): “А Ной був віку шостисот літ, і стався потоп, вода на землі”.

Християни вірять, що Бог створив людину за подобою: чорний, білий або будь-який інший, чоловічий чи жіночий?

Це згідно Буття (1:26): “І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою...”

Однак це суперечить Ісаї (40:18 і 25): “І до кого вподобите Бога, і подобу яку ви поставите поруч із Ним? ... І до кого Мене прирівняєте, і йому буду рівний? говорить Святий”. А ще Єремія

(10:6,7): “Такого, як Ти, нема, Господи... В усьому їхньому царстві немає такого, як Ти!”

Х: Однак все це в Старому Заповіті.

М: Давайте перейдемо до Нового Заповіту: Євангеліє від Івана (5:37): “Та й Отець, що послав Мене, Сам засвідчив про Мене; але ви ані голосу Його не чули ніколи, ані виду Його не бачили”.

Євангеліє від Івана (14:9): “...Хто бачив Мене, той бачив Отця”.

Євангеліє від Івана (5:31): “Коли свідчу про Себе Я Сам, то свідоцтво Моє неправдиве”.

Євангеліє від Івана (8:14): “Ісус сказав їм у відповідь: Хоч і свідчу про Себе Я Сам, та правдиве свідоцтво Моє”.

Це лише деякі суперечливі моменти в Новому Завіті. Якщо ж будемо обговорювати доктрину християнства, наприклад Трійцю, виявляться і інші факти, не кажучи вже про приниження багатьох пророків, які, як зазначено в Біблії, поклонялися іншим Богам, звинувачувались в кровозмішенні, викраденні та перелюбі.

Х: Де ви це бачите у Біблії?

М: Ной показаний як сп'янілий настільки, що примудрився ходити голим у присутності свого сина: Буття (9:23-24): “Узяли тоді Сим та Яфет одежину, і поклали обидва на плечі свої, і позадкували, та й прикрили наготу батька свого. Вони відвернули дозаду обличчя свої, і не бачили нагоди батька свого. А Ной витверезився від свого вина, і довідався, що йому був учинив його син наймолодший”.

Соломон був показаний не тільки як, той, має багато гаремів, але і як той, хто поклоняється іншим богам: Третя книга Царів (11:9-10): “І розгнівався Господь на

Соломона за те, що він відхилив серце своє від Господа, Бога Ізраїлевого, котрий двічі з'являвся перед ним; І заповідав йому, щоб він не ходив за іншими богами; та він не виконав того, що заповідав йому Господь”.

Аарон, пророк, якого супроводжував його брат Мойсей до Фараона, як оповідає Біблія, зробив золоте теля для ізраїльтян, **аби ті поклонялися йому:** Вихід (32:4): “І взяв він це з їхньої руки, і вформував його в глині, і зробив із нього лите теля. **А вони сказали:** Оце твої боги, Ізраїлю, що вивели тебе з єгипетського краю!”

Можна також читати і про кровозмішення Лота з двома його доньками. Буття (19:36): “І завагітніли обидві Лотові дочки від батька свого”.

Також можна прочитати і про пророка, який одружився одразу на двох сестрах. Буття (29:28): “І зробив Яків так, і виповнив тиждень для цієї. І він дав йому Рахіль, дочку свою, дав йому за жінку”.

А інший пророк, згідно Біблії, займався перелюбом. Друга книга Царів (11:3,4,5): “І послав Давид вивідати, хто ця жінка. І сказали йому: Це Вірсавія, донька Еліяма,

дружина хеттеянина Урії. Давид послав служників забрати її; і вона прийшла до нього, і він спав з нею. Коли ж вона очистилася від нечистоти своєї, то повернулася до свого дому. Жінка ця стала вагітною, і послала повідати Давидові, **говорячи**: Я – вагітна”.

Моє питання ось в чому: як тоді Давид може бути прийнятий в родовід Ісуса, коли він висвітлений, як той, хто займається перелюбством? Аллах забороняє це! Чи не здається вам, що це суперечить сказаному у Повторенні Закону (23:2): “Син блудниці не може увійти до громади Господньої, і десяте

покоління його не може увійти до громади Господньої”.

Інше перелюбство звершено сином Давида Амноном з його сестрою. Друга книга Царів (13:14): “Але він (Амнон) не хотів слухати її слова, і здолав її, і згвалтував її, і лежав з нею”.

Інше заподіяв Іуда зі своєю нареченою. Буття (38:18): “А він відказав: Яка та застава, що дам я тобі? Та сказала: Печатка твоя, і шнурок твій, і палиця твоя, що в руці твоїй. І він дав їй, і зійшовся з нею, а вона завагітніла від нього”.

Хоча іудеї та мусульмани протистоять один одному, однак немає мусульманина, який би насмілився писати книгу, що ображає будь-якого ізраїльського пророка (Юду, Давида, Ісуса та інших, нехай благословить їх усіх Аллах і вітає) чи звинувачує їх у викраденнях, перелюбах, кровозмішенні чи проституції.

Всі пророки були послані Аллахом для керівництва людством. Невже ви думаєте, що Бог послав неправедних людей для такого керівництва?

Х: Я так не думаю. А ви не вірите в Біблію?

М: Ми віримо в усі Писання, однак в їх первісній, оригінальній формі. Бог послав пророка для кожної нації, щоб попереджати і вчити їх, і деякі з них були з Писанням як настановою для окремих націй: Сухуф до Авраама, Тора (перші п'ять книг зі Старого Завіту) - до Мойсея, Забур (Псалтир) - до Давида та Інджил (Новий Завіт) - до Ісуса. Жодне з цих Писань не збереглося у своїй первісній формі, а оригінали зникли. Однак, нарешті, прийшов Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, як останній пророк зі священним Кораном, що є керівництвом для всього людства, скрізь і завжди.

Ісус сам сказав, що він був посланий тільки до ізраїльського народу: Євангеліє від Матвія (15:24): “Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого”, а також Євангеліє від Матвія (1:21): “І вона вродить Сина, ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів”. Він навіть сказав, що прийшов не порушувати закони чи, а виконувати; Євангеліє від Матвія (5:17-18): “Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов; Я не руйнувати прийшов, але виконати”.

Х: Але ж в Євангелії від Марка (16:15) Ісус сказав: “Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!”

М: Це суперечить зазначеному вище в Євангелії від Матвія (15:24) і (1:21). По-друге, в Євангелії від Марка (16:9-20) викреслювалось в багатьох Бібліях. У новій Американській Стандартній Біблії ця частина писалася в дужках і написана була наступна замітка: «У деяких з найстаріших рукописів пропущенні вирази з 9 по 20». Новий Всесвітній Переклад Святого Письма, яким

користуються Свідки Єгова англійською мовою, визнає, що в деяких рукописах дописано довге або коротке закінчення в Євангелії від Марка (16:8), але в деяких воно пропущене. Це означає, що Воскресіння також не є істинним, так як про це сказано в Євангелії від Марка (16:9).

Х: Але Ісус сказав в Євангелії від Матвія (28:19): “Тож, ідіть, і навчіть всі народи...”

М: «Всі народи» має бути пояснено як всі дванадцять племен ізраїльських, інакше воно суперечить Євангелії від Матвія (15:24) і (1:21). У Новій

Американській Стандартній Біблії і Новому Всесвітньому Священному Писанні перекладено вираз не як «всі нації» (all nations), а як «всі ці нації» (all the nations) що значить дванадцять ізраїльських племен.

Що ви думаєте зараз?

Х: Моя віра почала слабшати.

М: Я впевнений, що ви переконаєтеся в достовірності Ісламу після того, як ми обговоримо ще деякі відмінності.

Доктрина Трійці

М: Чи віруєте ви ще в Трійцю?

Х: Звичайно. Це написано в Першому Посланні від Івана (5:7-8): “Бо троє свідкують на небі: Отець, Слово й Святий Дух, і ці Троє Одно. І троє свідкують на землі: дух, і вода, і кров, і троє в одно”.

М: О, це ж Версія Короля Джемса, випущена в 1611 р.

Вона формувалася як найсильніший доказ доктрини Трійці. Однак, у наш час цю частину «Отець, Слово й Святий Дух, і ці Троє Одно» було викреслено в Перевіреній Стандартній Версії 1952 і 1971

роках, і в багатьох інших Бібліях, оскільки було очевидне вторгнення грецького тексту.

Перше Послання Івана (5:7-8) У Новій Американській Стандартній Біблії читається: “Бо Дух носить свідоцтво, чому Дух є істина, І ці Троє справжні свідки: Дух, вода і кров; і троє в одному”.

Я не можу зрозуміти, як можна не знати, що ця важлива частина Біблії була змінена. І здивований, чому є так багато священиків, які не знають цього. Трійця не Біблійна. Слово «Трійця» навіть не зазначено в Біблії і в Біблійному словнику. Воно

ніколи не вимовлялося Ісусом і ніколи не відзначалось ним. Немає підстав чи доказів в Біблії, які б стверджували Трійцю.

Х: Але в Євангелії від Матвія (28:19) ми знайдемо: “В ім'я Отця і Сина і Святого Духа”. Ця частина не була змінена. Хіба це не доказ Трійці?

М: Ні. Якщо ви помічаєте, що три людини сідають їсти разом, хіба це означає, що всі три формують одного? Ні.

Формулювання Трійці була введена Афанасієм, дияконом єгиптян з Олександрії, в 325 році нашої ери, тобто через три після

відходу Ісуса. Безсумнівно, що римське язичництво вплинуло на цю Доктрину - трійчастий Бог.

День відпочинку змінився на Неділю; 25 грудня, яке було днем народження бога Сонця Митра, тепер стало днем народження Ісуса. Біблія чітко і ясно забороняє і заперечує прикрашання ялинок на Різдво. Єремія (10:2-5): “Так говорить Господь: Не навчайтесь доріг цих народів, і небесних ознак не лякайтесь, бо тільки погани лякаються їх! Бо устами народів марнота вони, божок бо це дерево, з лісу вирубане, і це діло рук майстра сокирою! Сріблом та

злотом його прикрашають,
цвяхами та молотками
прикріплюють їх, і він не
захитається”.

У зв'язку з тим, що християнство
далеко пішло від шляху, який
проповідував Ісус, Аллах послав
свого останнього пророка
Мухаммада, мир йому і
благословення Аллаха, для
повернення людей до вірного
шляху та усунення всіх змін, **які
відбулися**: Римський Юліанський
календар представлений як
християнська ера; свинина не
заборонена; обрізання було
скасовано Павлом Послання до
Галатів (5:2): “Ось, я Павло, **кажу**

вам: якщо ви обрізуєтеся, не буде вам жодної користі від Христа”. Як Павло міг скасувати це, якщо сам Ісусу був обрізаний. Від Луки (2:21): “Коли ж виповнились вісім день, щоб обрізати Його, то Ісусом назвали Його...”

Священний Коран попереджає в Сурі (5:73): “Істинно, не вірують ті, які говорять: “Воістину, Аллах – третій із Трійці”, але ж немає бога, крім Бога Єдиного! І, воістину, якщо не відмовляться вони від того, що говорять, то тих із них, які не вірують, спіткає болісна кара!”

Ви ще вірите в Трійцю, яка не проповідувалась Ісусом?

Х: Але Бог і Ісус - один. Про це йдеться в Євангелії від Івана (14:11): “Повірте Мені, що Я в Отці, а Отець у Мені”.

М: Читайте Євангеліє від Івана (17:21).

Х: “Нехай будуть всі одне, як Ти, Отче, в Мені, і Я в Тобі, так і вони нехай будуть в Нас одне, – щоб увірував світ, що Ти послав Мене”.

М: Тут ясно, що Бог і Ісус «єдине», але учні також - єдине в Ісусі та Богові. Якщо Ісус - Бог,

бо він у Бозі, то чому тоді учні не Боги? Якщо Бог, Ісус та Святий Дух формують Трійцю, то, включаючи учнів, необхідно формувати єдиного Бога з п'ятнадцяти.

Х: Але Ісус - Бог, як зазначено в Євангелії від Івана (14:9): “...Хто бачив Мене, той бачив Отця”.

М: Гляньте на обставини, які були раніше і після; Євангеліє від Івана (14:8): “Говорить до Нього Пилип: Господи, покажи нам Отця, і вистачить нам”.

Євангеліє від Івана (14:9):
“Промовляє до нього Ісус:
Стільки часу Я з вами, і ти не

знаєш, Пилипе, Мене? Хто бачив Мене, той бачив Отця, **то як же ти кажеш: Покажи нам Отця?**”

Означає, що в кінці Ісус запитав Філіпа, як показати Бога учням, що є неможливим. Ти маєш вірити в Бога, **захоплюватися Його творіннями: Сонцем, Місяцем та іншим, і сам Ісус створений Богом. Він сказав, - Євангеліє від Івана (4:24): “Бог є Дух...”** І Євангеліє від Івана (5:37): “...Але ви ані голосу Його не чули ніколи, ані виду Його не бачили”. Як ви можете бачити Дух? Значить, вони бачили Ісуса, а не Господа. Павло також говорить в Першому посланні Тимофію (6:16): “...Якого не

бачив ніхто із людей, ані бачити не може...” Значить те, що ви можете побачити, це зовсім не Бог.

Священний Коран говорить в Сурі (6:103): “Погляди не осягають Його, це Він осягає погляди! Він – Проникливий, Всевідаючий!”

Х: Чесно кажучи, важко уявити, чому нас навчали в школі?

М: Я думаю, наступне питання дасть вам можливість краще зрозуміти в структурі Трійці, що таке Святий Дух.

Х: Святий Дух є Бог. У нас
говориться: Отець Бог, Син Бог і
Святий Дух Бог. Але не можна
говорити: три Боги а - один Бог.

М: Читайте Євангеліє від Матвія
(1:18).

Х: “Народження ж Ісуса Христа
сталось так. Коли Його матір
Марію заручено з Йосипом, то
перш, ніж зійшлися вони,
виявилось, що вона має в утробі
від Духа Святого”.

М: Порівняйте з Євангелієм від
Луки (1:26-27).

Х: “А шостого місяця від Бога був
посланий Ангел Гавриїл у

галілейське місто, що йому на ім'я Назарет, до діви, що заручена з мужем була, на ім'я йому Йосип, із дому Давидового, а ім'я діві Марія”.

М: Значить, в чудесному народженні Ісуса Матвій відмітив Святого Духа, Лука ж зазначив ангела Гавриїла. Хіба він такий же Святий Дух?

Х: Святий Дух є ангел Гавриїл.

М: Ви продовжуєте вірити в Трійцю?

Х: Значить Господь - це Бог, Дух Святий - це ангел Гавриїл, а Ісус?

..

М: Ісус - пророк, син Марії.

Х: Як ви можете розмірковувати і судити про те, що ми називаємо Таїною?

М: Ми користуємося Священним Кораном як основою для виправлення протиріч, зроблених людиною в раніше виявлених рукописах.

Доктрина Божественності Ісуса Христа

М: Чи є Ісус Богом?

Х: Так. Євангеліє від Івана (1:1):
“Споконвіку було Слово, а Слово
в Бога було, і Бог було Слово”.

М: Ми вже домовились, що
Священне Письмо не повинно
містити протиріч. Якщо є дві
версії, які одна одній протирічать,
то лише одна може бути істиною
– обидві істинними ніяк не
можуть бути. Або ж вони обидві
хибні.

Ісус згідно тверджень Біблії,
Євангеліє від Іоанна (1:1) є Бог.
Значить, скільки є Богів?

Принаймні, два. Тоді це
суперечить багатьом твердженням
Біблії: Повторення Закону (4:39):

“І пізнаєш сьогодні, і візьмеш до серця свого, що Господь Він Бог на небі вгорі й на землі долі, іншого нема”;

Повторення Закону (6:4):

“Слухай, **Ізраїлю**: Господь, Бог наш Господь один”; **Ісая (43:10-11)**: “...щоб пізнали й Мені ви повірили, та зрозуміли, ще це Я. До Мене не зроблено Бога, і не буде цього по Мені! Я, Я Господь, і крім Мене немає Спасителя”;

Ісая (44:6). “Так говорить Господь... Я перший, і Я останній, і Бога нема, окрім Мене”;

Ісая (45:18): “Бо так промовляє Господь, Творець неба. Він той Бог, що землю зформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, на проживання на ній Він її вформував. Я Господь, і нема більше іншого Бога”.

З Ісая (45:18) можна зробити висновок, що Господь Творець і немає ніякого іншого. Навіть Ісус не брав участь у творінні.

Дивіться далі: Повторення Закону (4:35), Вихід (8:10), Друга книга Царств (7:22), Третя книга Царств (8:23), Перша книга Хронік (7:20),

Псалтир (86:8) і (89:6), а також (113:5), Осія (13:4), Захарія (14:9).

Х: Але все це в Старому Завіті. Чи є що-небудь в Новому Завіті?

М: Звичайно. Читайте в Євангелії від Марка (12:28-29), що сказав сам Ісус: “Котра заповідь перша з усіх? Ісус відповів: Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог Єдиний”.

Перше послання до Коринфян (8:4) “...і що іншого Бога нема, окрім Бога Одного”.

Перше послання Тимофію (2:5): “Один бо є Бог, і один

Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус”.

Зараз можна сказати, що вислів з Івана (1:1) істина, а все вище сказане хибне, або ж навпаки.

Х: Тяжко сказати.

М: Давайте розглянемо проблему з точки зору Корану і порівняємо з тим, що сказав Ісус. Ісус декілька разів згаданий в Корані як Слово від Аллаха.

В Сурі (3:39): “І ось, коли звершував він молитву в святилищі, звернулися до нього ангели: “Аллах дарує тобі добру звістку про Ях’ю, який

підтвердить слово від Аллаха, буде попереду інших, буде стриманим та буде пророком з-посеред праведників”.

В тій самій Сурі (3:45): “І сказали ангели: “О Мар’ям! Воістину, Аллах сповіщає тобі добру звістку про слово від Нього! Ім’я йому – Іса Месія, син Мар’ям...” В обох версіях священного Корану Ісус названий «словом від Аллаха», тобто Слово від Аллаха або належне Йому, порівнюючи з Першим посланням до Коринфян (3:23): “Ви ж - Христові, а Христос – Божий”. У Євангелії від Івана (1:1) має також бути написано “... і слово було Божий”.

Помилка могла бути допущена при перекладі з арамейської або грецької мов, навмисно або ні.

Грецькою мовою «Theos» означає «Бог», а «Theon» означає «Божий». Різниця між ними в одну букву, але вона має велике значення (Ін 10:30).

Х: Чому Ісус названий Словом Божим в обох Писаннях?

М: Зародження Ісуса в матці Марії відбулося без органу сперми, це сталося за рішенням Аллаха: «Бути!», Як зазначено в Сурі (3:47): “Вона сказала: “Господи! Як може бути у мене дитина, якщо жоден чоловік не

торкався мене?” Сказав ангел:
“Так станеться, бо Аллах вчиняє
так, як побажає!” Коли вирішує
Він щось, **то лише говорить:**
“Будь!” – і воно постає”.

Х: Ісус Бог, тому він і наповнений
Святим Духом?

М: А чому ви не додаєте сюди
інших людей, які теж були
сповнені Духу Святого?

Дивіться Дії (11:24): “Бо він
(Варнава) добрий був муж,
повний Духа Святого та віри. І
прилучилось багато народу до
Господа”.

Або ж Дії (5:32): “А тих справ Йому свідками ми й Святий Дух, що Його Бог дав тим, хто слухняний Йому”.

Дивіться далі: Дії (6:5), Друге послання від Петра (1:21), Друге послання Тимофію (1:14), Перше послання до Коринфян (2:16), Євангеліє від Луки (1:41).

Х: Ісус був повний Святого Духу, коли ще знаходився в утробі матері.

М: Те ж саме трапилось з Іваном, сином Захарія: Євангеліє від Луки (1:13-15): “А Ангол до нього промовив: Не бійся, Захаріє, бо почута молитва твоя, і дружина

твоя Єлисавета сина породить тобі, ти ж даси йому ймення Іван... Бо він буде великий у Господа, ні вина, ні п'яного напою не питиме, і наповниться Духом Святим ще з утроби своєї матері”.

Х: Однак Ісус творив чудеса. Він нагодував 5000 людей тільки п'ятьма хлібинами і двома рибинами.

М: Те ж саме зробив і Єлисей. Він годував 100 людей 20 ячмінними хлібцями та невеликою кількістю зерна. Про це розповідає Четверта книга Царів (4:44): “Він подав їм, і вони наситилися, і ще

залишилося, за словом
Господнім”. Єлисей також
врятував вдову від позикодавця
примноженням оливи: Четверта
книга Царів (4:7): “І прийшла
вона і переказала чоловікові
Божому. Він сказав їй: Підиди,
продай оливу і заплати борги твої,
а що залишиться, споживатимеш
із синами твоїми”.

Те ж саме міг чинити і Ілля: Третя
книга Царів (17:16): “Борошно у
дзбанку не скінчалось і олії у
горщику не зменшилося, за
словом Господнім, котре він вирік
через Іллю”.

Також в третій книзі Царів (17:6):
“І ворони приносили йому хліб і м'ясо вранці, хліб і м'ясо вечорами, а пив він з потоку”.

Х: Однак Ісус мігвилікувати від прокази.

М: Єлисей також сказав Нааману, який був проказаний, **обмиватись в річці Йордан**: Четверта книга Царів (5:14): “І пішов він і занурився в Йордан сім разів, за словом чоловіка Божого, і оновилося тіло його, як тіло малої дитини, і очистився”. Четверта книга Царів (6:20): “Коли вони прийшли до Самарії, **Єлисей сказав**: Господе, відкрий очі їм,

щоб вони бачили. І відкрив
Господь очі їхні, і побачили, що
вони в середині Самарії.”

Виходить, що він також міг
вилікувати сліпих.

Х: Ісус міг оживляти мертвих.

М: Порівняйте з Іллею: Третя
книга Царів (17:22) “І почув
Господь голос Іллі, і повернулася
душа підлітка цього в нього, і він
ожив”.

Давайте порівняємо ще й з
Єлисеєм: Четверта книга Царів
(4:34): “І сталося, що коли ховали
одного чоловіка, то, забачивши ці
полчища, погребові [кинули] того
чоловіка до Єлисеєвого гробу; і

він, падаючи, торкнувся кісток Єлисея, і ожив, і звівся на ноги свої”.

Х: Але ж Ісус ходив по воді.

М: Мойсей перетинав моря: Вихід (14:22): “І ввійшли Ізраїлеві сини в середину моря, як на суходіл, а море було для них муром із правиці їхньої та з лівиці їхньої”.

Х: Ісус міг виганяти нечисть.

М: Ісус сам визнавав, **що і інші люди можуть це зробити:**

Євангеліє від Матвія (12:27) чи

Євангеліє від Луки (11:19): “І

коли Вельзевулом виганяю Я

демонів, то ким виганяють сини

ваші? Тому вони стануть вам суддями”.

Учні його також могли виганяти демонів, як сказав Ісус в Євангелії від Матвія (7:22): “Багато-хто скажуть Мені того дня: Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?”

Навіть псевдопророки можуть творити чудеса, як це було сказано самим Ісусом в Євангелії від Матвія (24:24): “Бо постануть христи неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі

ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних”.

Х: Але ж Ілля та Єлисей робили чудеса по милості Божій.

М: Ісус також творив чудеса по милості Господа, як сам він сказав в Євангелії від Івана (5:30): “Я нічого не можу робити Сам від Себе...”, і в Євангелії від Луки (11:20): “А коли перстом Божим вигоню Я демонів, то справді прийшло до вас Боже Царство”.

Всі чудеса, звершені Ісусом, були здійснені багатьма пророками, учнями і навіть невіруючими. З іншого боку Ісус не міг звершувати чудеса там, де

панувало невір'я. Євангеліє від Марка (6:5-6): “І Він тут учинити не міг чуда жадного, тільки деяких хворих, руки поклавши на них, уздоровив. І Він дивувався їх невірству. І ходив Він по селах навкруг та навчав”.

Х: Однак Ісус воскрес на третій день після своєї смерті.

М: Ми про це поговоримо через деякий час. Існує багато суперечливих версій з цього приводу. Я зараз тільки скажу коротко, що це було в Євангелії від Павла, який ніколи не бачив Ісуса живого: Друге послання Тимофію (2:8): “Пам'ятай про

Ісуса Христа з насіння
Давидового, що воскрес із
мертвих, за моєю Євангелією”.

Воскресіння в Євангелії від Марка
(16:9-20) було викреслено в
багатьох Бібліях. Якщо ж не
викреслено, то написано це
маленькими літерами або в
дужках. Дивіться Виправлену
Стандартну Версію, Нову
Американську Стандартну Біблію
і Новий Всесвітній Переклад
Святого Письма Свідків Єгови
(англійською мовою), тому три
переклади з англійської на інші
мови (наприклад, в Біблії Свідків
Єгови) це пишеться звичайними
літерами.

У мене таке питання: чи говорив Ісус колись, що він Бог або «Ось Я, Господь ваш і вклоніться мені»?

Х: Ні. Але він і Бог і людина.

М: А хіба він коли-небудь говорив це?

Х: Ні.

М: Навпаки, він проповідував, що люди шануватимуть його менше і будуть вірити не в божественну доктрину, а в людську. Про це йдеться в Євангелії від Матвія (15:9): “Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук людських заповідей”.

Всі доктрини християнства створені людиною: Трійця, Божественність Сина, Божественність Ісуса Христа, спокута за гріхи.

Зі слів Ісуса в Новому Заповіті ясно та зрозуміло, що він ніколи не проповідував себе як Бог від Івана (8:28): “Що то Я, і що Сам Я від Себе нічого не дію...”

Євангеліє від Івана (14:28): “...Отець Мій значніший від Мене”; Євангеліє від Марка (12:29): “Господь Бог наш є Господь єдиний”; Євангеліє від Марка (15:34): “Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?”

Євангеліє від Луки (23:46): “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа”.

Давайте зараз розглянемо інші причини: як може Бог бути народженим смертною людиною, як і будь-яка інша людина?

Ісус спав, а Бог ніколи не спить Псалми (121:4): “Куди сходять коліна, коліна Господні, за Ізраїлевим законом, щоб прославляти ймення Господнє”. Бог має бути могутнім. Як люди можуть плювати на нього, катувати його, як підозрілого? Як Ісус може бути Богом, якщо він поклонявся і молився Богу, як і будь-яка інша

людина: Євангеліє від Луки (5:16): “Він же відходив на місце самотнє й молився”.

Ісуса спокушав сатана на протязі сорока днів: Євангеліє від Луки (4:2): “Сорок день там диявол Його спокушав...”.

Подивіться також Євангеліє від Луки (4:1-13). І в Посланні від Якова (1:13): “...Бо Бог злом не спокушується...”. Як тоді Ісус може бути Богом? Ми можемо ще довго це обговорювати.

Х: Так. Я сам не можу цього зрозуміти, однак ми маємо сліпо в це вірувати.

М: Хіба не суперечить Біблія, яка говорить, що ви маєте випробовувати все, **аби довести**: Перше послання до солунян (5:21): “Усе досліджуючи, тримайтеся доброго”.

Х: Мене це хвилює.

М: Однак Перше послання до Коринфян (14:33) говорить: “Бо Бог не є Богом безладу, але миру. Як по всіх Церквах у святих”.

Доктрина, створена людиною, викликає занепокоєння. Послання до Римлян (1:18): “Бо гнів Божий з’являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою”.

Доктрина Божественного Сина, Ісуса

М: Ісус – син Бога?

Х: Так. Читайте Євангеліє від Матвія (3:17), коли Іван хрестив Ісуса: “І ось голос почувся із неба: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав”.

М: Ви не повинні приймати слово “Син” в прямому сенсі, оскільки багато пророків та людей в Біблії на звані синами чи дітьми Бога.

Вихід (4:22): “І ти скажеш фараонові: Так сказав Господь:

Син Мій, Мій перворідний то Ізраїль”.

Тут Яків (Ізраїль) – Його первісток, син.

Подивимось Другу книгу Царів (7:13-14) чи Першу книгу Хроніки (22:10): “Він (Соломон) збудує дім йменню Моєму, і він буде Мені сином, а Я йому Батьком, і утверджу трона царства його над Ізраїлем навіки”.

Вам буде цікаво почути з Книги пророка Єремії (31:9): “...бо Ізраїлеві Я став Отцем, а Єфрем, перворідний він Мій”. У Виході (4:22) Ізраїль був названий первістком, а тут - Єфрем

первісток. То хто ж насправді є первістком? Ізраїль чи Єфрем? Група людей теж може бути дітьми Божими.

Повторення Закону (14:1): “Ви сини Господа, Бога вашого...”. Група людей теж може бути первістками. В Посланні до Римлян (8:29): “Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами”.

Якщо всі первістки то, хто ж тоді Ісус?

Х: Він єдиний народжений син Божий.

М: Ще задовго до народження Ісуса Бог сказав Давиду, Псалми (2:7): “Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив”. Виходить Давид також народжений Богом.

Значення виразу “Син Божий” – не дослівне, а метафоричне. Ісус сказав, що Бог не тільки його отець, але отець всіх. Про це розповідає Євангеліє від Матвія (5:45,48): “Щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі” і “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!”

Можна побачити багато висловів в Біблії “Син Божий”, які означають любов та прихильність, близькість до Бога,

які використовують не тільки по відношенню до Ісуса. Також говориться про синів та дочок Бога – у Другому посланні Коринфянам (6:18): “І буду Я вам за Отця, а ви за синів і дочок Мені будете, говорить Господь Вседержитель”. Враховуючи все це та інші факти, присутні в Біблії, немає жодних підстав вважати Ісуса Сином Божим у фактичному чи єдиному сенсі.

Х: Але ж у нього не було батька, тому він і є Син Божий.

М: А чому тоді вважати Адама Сином Божим? Адже у нього не було ні батька, ні матері, як це

сказано в Євангелії від Луки (3:38): “Сина Еносового, сина Ситового, сина Адамового, Сином Божим”.

В посланні до Євреїв (7:3): “Він без батька, без матері, без родоводу, не мав ані початку днів, ані кінця життя, уподобився Божому Сину, пробуває священиком завжди”.

Хто ж він? Відповідь ми знайдемо в Посланні до Євреїв (7:1): “Бо цей Мелхиседек, цар Салиму, священик Бога Всевишнього, що був стрів Авраама, як той вертався по поразці царів, і його поблагословив”. Він “єдиний”

більше аніж Ісус чи Адам. Чому ж не визнати його Сином Божим чи навіть самим Богом?

Х: А ким же тоді ви вважаєте Ісуса?

М: Ми, мусульмани, називаємо його Ісус син Марії.

Х: Цього ніхто і не заперечує.

М: Так. Просто ніхто і не в змозі заперечити це. Ісус називав себе «сином людським» і забороняв їм називати його «Син Божий» Євангеліє від Луки (4:41):

“Виходили також і демони з багатьох із криком і казали: Ти Христос, Син Божий. Але Він

забороняв їм вповідати, що вони відають, що Він є Христос”.

Тут зрозуміло, що він забороняє їм називати його Сином Божим. А ще в Євангелії від Луки (9:20 і 21): “А Він запитав їх: А ви за кого Мене маєте? Петро ж відповів та сказав: За Христа Божого! Він же їм наказав, і звелів не казати нікому про це”.

Ісус був очікуваний Месія, пророк, і тому поступово перетворювався з вчителя в Сина Божого, Господа, і нарешті - в самого Бога.

Євангеліє від Івана (3:2) так говорить про це: “Він до Нього

прийшов уночі, та й промовив Йому: Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога”; Євангеліє від Івана (6:14): “А люди, що бачили чудо, яке Ісус учинив, гомоніли: Це Той справді Пророк, що повинен прийти на світ”. Ісус названий пророком ще в Євангелії від Іванаа (7:40); Євангелії від Матвія (21:11); Євангелії від Луки (7:16 і 24:19); Діяннях (9:20): “І він зараз зачав у синагогах звіщати про Ісуса, що Він Божий Син”. Звідси можна зробити висновок, що ранні християни перебували в синагогах, а потім це було вилучено з християнського вчення, і стали зводити церкви.

Павла, Варнаву та учнів виганяли з синагог, тому що вони богохульствували і забруднювали їх. Дивіться Діяння (13:50), (17:18), (21:28).

Євангеліє від Луки (2:11): “Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь”;

Євангеліє від Івана (1:1): “Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово”.

Чи був Ісус Розп'ятий?

М: В Священному Корані в Сурі (4:157) сказано, що Ісус не був

розп'ятий: “і сказали: “Воістину, ми вбили Ісу, сина Мар'ям!”, але ж вони не вбили його та не розіп'яли...”.

Ми всі, і християни, і мусульмани, згодні, що ніхто не бачив момент воскресіння Ісуса. Могилу Ісуса знайшли порожньою, тому і зробили висновок, що він воскрес, однак учні та інші свідки бачили його живим, після підтвердження розп'яття. Ви віддаєте перевагу сказаному Ісусом чи учнями?

Х: Звичайно Ісусом.

М: Ісус сказав в Євангелії від Матвія (10:24): “Учень не вищий

від учителя, і служник не вищий від господаря свого”.

Х: Але ж Ісус в Євангелії від Луки (24:46) сказав: “І сказав Він до них: Так написано є, і так потрібно було постраждати Христові, і воскреснути з мертвих дня третього”.

М: Часто страждання в Біблії перебільшується і використовується у значенні “помер”. Павло говорить в Першому посланні до Коринфян: “Я щодня помираю (тобто страждаю)...”.

Давайте розглянемо деякі факти:

На хресті він просив у Бога допомоги – Євангеліє від Матвія (27:46): “Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?” В Євангелії від Луки (22:42): “Благаючи: Отче, як волієш, пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля”, (чаша – це чаша смерті).

Благання Ісуса не померати на хресті було прийнято Богом згідно Євангелії від Луки, Посланню до Євреїв і Посланню Якова. Як же тоді він міг залишитись померати на хресті? В Євангелії від Луки (22:43): “І Ангол із неба з'явився до Нього, і

додавав Йому сили”. Це означає, що ангел запевнив його, щоб Бог не залишить його без допомоги. В Посланні до Євреїв (5:7): “Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерті Його міг спасти, і був вислуханий за побожність Свою”.

Молитва Ісуса була почута і це означає: Господь дав позитивну відповідь. Послання Якова (5:16): “...бо дуже могутня ревна молитва праведного”. Ісус сам сказав в Євангелії від Матвія (7:7-10): “Просіть і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам; бо кожен, хто

просить одержує, хто шукає знаходить, а хто стукає відчинять йому. Чи ж то серед вас є людина, що подасть своєму синові каменя, коли хліба проситиме він? Або коли риби проситиме, то подасть йому гадину?” Якщо всі молитви Ісуса були прийняті Богом, включно “не вмерти на хресті”, як тоді можна стверджувати, що помер він на хресті?

Воїни не перебили йому ноги: Євангеліє від Івана (19:32-33): “Тож прийшли вояки й поламали голінки першому й другому, що розп'ятий з Ним був. Коли ж підійшли до Ісуса й побачили, що Він уже вмер, то голінок Йому не

зламали”. Хіба можна вірити воїнам, що Ісус помер, чи вони хотіли допомогти йому, зрозумівши, що невинний він і безгрішний?

Якби Ісус помер на хресті, його згорталася б і не стікала б з нього. Але в Євангелії від Івана відмічається, що від нього текла кров та вода (19:34): “Та один з вояків списом бока Йому проколов, і зараз витекла звідти кров та вода”.

Коли дехто з фарисеїв попросив у Ісуса знамення про істинність місії своєї, він сказав, в Євангелії від Матвія (12:40): “Як Йона

перебув у середині китовій три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі й Син Людський у серці землі”. Якщо знехтувати тимчасовим фактором, який не був три дня і три ночі, а один день (субота вдень) і дві ночі (п’ятниця вночі і субота вночі), чи був Йона живий в череві кита? Відповідь знайдемо в Книзі пророка Йони (2:2): “І молився Йона до Господа, Бога свого, з утроби тієї риби”. Чи залишився Йона живий, коли кит викинув його на сушу? Відповідь у Йони (3:3): “І Йона встав, і пішов до Ніневії”.

Виходить, Ісус лишився живим, як він і заповідавав.

Ісус сам говорив, що не помре на хресті. Воскресла вранці Марія Магдалина йшла до труни, яка була пуста. Марія стояла біля гробу і плакала. Потім вона побачила Ісуса, однак подумала, що то садівник. А кола помітила, що це Ісус з нею розмовляє, вона хотіла торкнутись його. **Ісус сказав:** Євангеліє від Івана (20:17): “Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця”. “Не торкайся до Мене” – можливо, аби не торкатись його ран і не чинити йому біль. “Бо Я ще не зійшов до Отця” – це означає, що він ще живий, тому що, коли хтось помирає, то він повертається назад до Творця. Це

свідчить, що Ісус відповів сам, що живий.

Коли учні бачили Ісуса, вони думали, що то не тіло Ісуса, а дух його. Тому, хто воскрес з мертвих є духами.

Як це зазначено в Біблії, Євангеліє від Луки (20:34-36):
“Ісус же промовив у відповідь їм: Женяться й заміж виходять сини цього віку. А ті, що будуть достойні того віку й воскресіння з мертвих, не будуть ні женитись, ні заміж виходити, ні вмерти вже не можуть, бо рівні вони Анголам, і вони сини Божі, синами воскресіння були”.

Потім Ісус переконав їх (коли дозволив торкнутись його рук та ніг) в тому, це дійсно він. Коли ті не вірили йому, то попросив він їжі, аби показати, що він харчується, які і будь-яка жива людина. Євангеліє від Луки (24:36-41): “І, як вони говорили оце, Сам Ісус став між ними, і промовив до них: Мир вам! А вони налякалися та перестрашились, і думали, що бачать духа. Він же промовив до них: Чого ви стривожились? І пощо ті думки до сердець ваших входять? Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь, бо не має дух тіла й

костей, а Я, бачите, маю. І, промовивши це, показав Він їм руки та ноги. І, як ще не йняли вони віри з радощів та дивувались, **Він сказав їм:** Чи не маєте тут чогось їсти?”

Якщо стверджувати, що Ісус помер на хресті, значить він був псевдо пророком – згідно Повторення Закону (13:5): “А пророк той або той сновидець нехай буде забитий...”, і проклятим – Повторення Закону (21:22-23): “А коли буде на кому гріх смертного присуду, і буде він убитий, і ти повісиш його на дереві, то труп його не буде ночувати на дереві, але конче

поховаєш його того дня, бо повішений Боже прокляття, і ти не занечистиш своєї землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі на спадок”.

Якщо повірити в його смерть на хресті, значить втратити віру в його пророцтво. Іудеї стверджували, що вони вбили Ісуса на хресті, отже хотіли показати, що він був лжепророком. Християни ж вірять в розп'яття як у викуп за свої гріхи. Християнська віра суперечить Біблійному вченню Осія (6:6): “Бо Я милості хочу, а не жертви, і Богопізнання більше від цілопалень”. Вона також

суперечить вченню самого Ісуса – Євангеліє від Матвія (9:13): “Ідіть же, і навчіться, що то є: Милости хочу, а не жертви. Бо Я не прийшов кликати праведних, але грішників до покаяння”.

Воскресіння було в учінні Павла, а не Ісуса: Діяння (17:18): “А інші (епікурейські): Здається, він проповідник чужих богів, бо він їм звіщав Євангелію про Ісуса й воскресіння”. Павло, котрий ніколи не бачив Ісуса, також стверджував, що воскресіння сталося за його

благовіствуванням – Друге послання Тимофію (2:8):

“Пам'ятай про Ісуса Христа з

насіння Давидового, що воскрес із мертвих, за моєю Євангелією”.

Він також був з перших, хто проповідував Ісуса як Сина Божого – Діяння (9:20): “І він зараз зачав у синагогах звіщати про Ісуса, що Він Божий Син”.

Виходить християнство – вчення Павла, а не Ісуса.

Якщо сприймати Ісуса як Господа тільки через те, що він піднісся на небеса, то чому б не сприймати як божество і інших пророків?

Четверта книга Царів (2:11-12):
“Коли вони йшли і по дорозі розмовляли, раптом з'явилася

колісниця вогняна і коні вогняні, і розлучили їх обидвох, і поплинув Ілля у вихорі на небо. **А Єлисей дивився і вигукував:** Батьку мій... І не бачив його більше”, Буття (5:24): “І ходив із Богом Енох, і не стало його, бо забрав його Бог”. Також це повторюється в Посланні до Євреїв (11:5): “Вірою Енох був перенесений на небо, щоб не бачити смерти; і його не знайшли, бо Бог переніс його. Бо раніш, як його перенесено, він був засвідчений, що Богові він догодив”. [1]

Доктрина спокути гріхів і основний гріх

М: Значить, як ми побачили, спокута гріхів не було вченням Ісуса.

Доктрина спокути була прийнята церквою через три-чотири століття після Ісуса. Вона суперечить самій Біблії, Повторення Закону (24:16): “Не будуть забиті батьки за синів, а сини не будуть забиті за батьків, кожен за гріх свій смертю покараний буде”; Книга пророка Єремії (31:30): “Але кожний буде вмирати за своє беззаконня; хто буде їсти кислий виноград, у того

на зубах, авжеж, буде оскома”;
Єзекіїль (18:20): “Та душа, що грішить, вона помре. Син не понесе кари за батькову провину, а батько не понесе за провину синову, справедливість справедливого буде на ньому, а несправедливість несправедливого на тому буде”.
Виходить, Адам і Єва відповідають за власні гріхи, які Аллах простив згідно з ісламського вчення.

І в Новому Заповіті – Євангеліє від Матвія (7:1-2): “Не судіть, щоб і вас не судили; бо яким судом судити будете, таким же осудять і вас, і якою мірою будете міряти,

такою відміряють вам”. Перше послання до Коринфян (3:8): “І хто садить, і хто поливає одне, і кожен одержить свою нагороду за працею своєю”.

Якщо християни стверджують, що діти народжуються грішними, то вони суперечать Ісусу: Євангеліє від Матвія (19:14): “Ісус же сказав: Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене, бо Царство Небесне належить таким”. Значить, кожен народжується безгрішним, і всі діти належать Царству Небесному. Чи знають християни, що Павло відміняв закони Мойсея – Діяння (13:39): “І в усім, у чому

ви не могли виправдатись
Законом Мойсеєвим, через Нього
виправдується кожен віруючий”.

То чому ж християни вірять у
воскресіння Ісуса, якщо сам
Павло, який ніколи не бачив
Ісуса, стверджував, що то його
благовісткування, як зазначено це
у Другому посланні Тимофію
(2:8): “Пам'ятай про Ісуса Христа
з насіння Давидового, що воскрес
із мертвих, за моєю Євангелією”.

Х: То чому ми маємо вірити в те,
що Ісус був розп'ятий і воскрес
після смерті?

М: Ми, мусульмани, спираємось
на докази, істинне вчення усіх

пророків Аллаха, не звинувачуючи їх в язичництві та марновірстві.

Х: Такою і повинна бути справжня релігія та істинне вчення.

М: Чому ж вам не промовити Шахаду (свідчення)?

Х: Я засвідчую, що немає божества достойного поклоніння, крім Аллаха, і Мухаммад Його раб, служитель і пророк. «Ашхаду Алля іляха ілляллах, ва ашхаду Анна Мухаммад абдуху ва рассулюх».

Критерії пророцтва за Книгою пророка Єремії

Єремія (28:9): “Пророк, що пророкує про мир, коли справдиться слово пророче, буде пізнаний цей пророк, що його справді послав Господь”.

Слово “Іслам” означає також “спокій”, “мир”. Мир між Творцем та його створіннями. Пророчення Єремії не може стосуватись Ісуса, оскільки він сам сказав, **що не прийшов давати мир**: Євангеліє від Луки (12:51-53): “Чи ви думаєте, що прийшов Я мир дати на землю? Ні, кажу вам, **але поділ!** Віднині бо п'ятеро

в домі одному поділені будуть:
троє супроти двох, і двоє супроти трьох. Стане батько на сина, а син проти батька, мати проти дочки, а дочка проти матері, свекруха навпроти невістки своєї, а невістка навпроти свекрухи”. В Євангелії від Матвія (10:34): “Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, Я не мир принести прийшов, а меча”.

Коли прийде примиритель?

Це було послання Якова своїм сином до його смерті Буття (49:1): “І покликав Яків усіх синів своїх та й промовив: Зберіться, а я

сповіщу вам, що вас спіткає
наприкінці днів”.

Буття (49:10): “Не відійметься
берло від Юди, ані з його стегон
законодавець, аж прийде
Примиритель, що Йому буде
послух народів”.

Примиритель і означає мир та
спокій, тобто іслам. Виходить, що
пророцтво ізраїльське в родоводі
Ісака закінчить з приходом
Примирителя. Це підтверджується
Сурою (2:133): “Чи ж ви були
свідками того, як підступила до
Якуба смерть, і як запитав він
синів своїх: “Кому ви будете
поклонятися після того, як я

залишу вас?” Вони сказали: “Ми будемо поклонятися твоєму Богу і Богу твоїх батьків – Ібрагіма, Ісмаїла та Ісхака, Богу Єдиному! І ми – покірні Йому!”

Слава Господня

Ісая глава 60:

“1. Уставай, світися, Єрусалиме, бо прийшло твоє світло, а слава Господня над тобою засяла”.

Порівняйте із Сурою (74:1,2,3):

“О закутаний! Вставай та застерігай! Звеличуй Господа свого!”

“2. Бо темрява землю вкриває, а морок народи, та сяє Господь над тобою, і слава Його над тобою з'являється”.

Поява пророка Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, сталася тоді, коли землю окутала темрява, коли світ забув вчення пророків про Єдиність Бога як проповідувалось воно Авраамом та іншими пророками, у тому числі й Ісусом.

“3. І підуть народи за світлом твоїм, а царі за ясністю сяйва твого”.

“4. **Здійми свої очі навколо й побач:** усі вони зібрані, і до тебе

ідуть..”, протягом 32-х років вся арабська земля об’єдналась.

“5. Бо звернеться морське багатство до тебе, і прийде до тебе багатство народів”. За одне століття Іслам поширився з Аравії в інші країни.

“6. Безліч верблюдів закриє тебе, молоді ті верблюди з Мідяну й Ефи, усі вони прийдуть із Шеви, носитимуть золото й ладан та хвали Господні звіщатимуть”.

“7. Всі отари кедарські зберуться до тебе, барани невайотські послужать тобі, вони підуть усі на Мій вівтар, як жертва приємна, і Я прославлю дім слави Своєї”. Вівці

кедарські (Аравія), які були розділені, зібралися. «Будинок слави Моєї» - тут мається на увазі Священна Кааба в Мекці, а не Церква Христа, як це пояснюється християнськими коментаторами. Цей факт свідчить про те, що кедарські райони (зараз це, принаймні, Саудівська Аравія) - єдина країна в світі, яка залишилася непохитною до будь-якого впливу церкви.

“11. І будуть постійно відкритими брами твої, ані вдень, ні вночі не замкнуться вони, щоб приносити до тебе багатство народів, і їхні царі щоб були припроваджені”. Це факт, що мечеть біля

Священної Кааби в Мецці залишилася відкритою день і ніч, з тих пір, коли пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, очистив її від ідолів 1400 років тому. Правителі так, як і всі люди, приходять звершувати паломництво.

**“Вершники на віслюках,
вершники на верблюдах”**

Видіння Ісаї (21:7): “І побачив він вершників, що удвоконь їхали, верхівців на віслюках, верхівців на верблюдах...”.

Хто ж був той “вершник на віслюках”? Кожен школяр його знає. То був Ісус – Євангеліє від Івана (12:14): “Ісус же, знайшовши осля, сів на нього, як написано”.

А ким же був «вершник на верблюдах»? Цей великий пророк залишився непоміченим читачами Біблії. Це пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха. Якщо це не відноситься до нього, то пророцтво ще не виповнилося. Ось чому Ісая зазначив далі в тій же частині (21:13): “Пророцтво про Арабію...”, це означає, що відповідальність за розповсюдження ісламу лежить

на арабах, мусульманах, а зараз, звичайно, на всіх мусульманах.

Ісая (21:14): “Мешканці Теманського краю, винесіть воду назустріч для спрагненого, втікача зустрічайте із хлібом”. Теманський край, це, напевно, Медіна, куди мігрував пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха. Кожен переселенець братався з мешканцями Медіни, а ті дали їм хліб та воду.

Ісая (21:15): “Бо втекли вони перед мечами, перед голим мечем, і перед натягненим луком, і перед тяготою війни”. Це сталося тоді,

коли пророка Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, і його прибічників вигнали з Мекки в Медіну.

Ісая (21:16): “Бо до мене Господь сказав так: Ще за рік, як рік наймита, і вся слава Кедару покінчиться”. Так і сталося на другий рік Хіджри (переселення) язичники були розбиті в бою при Бадрі.

Ісая (21:17): “А понадто полишиться невелике число лучників з лицарів кедарських синів, бо Господь, Бог Ізраїлів, це говорив”. Кидар, другий син Ізмаїла Буття (25:13) з якого

пішов пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, і його община. Однак багато прийняли іслам, кількість дітей Кидара, які чинили опір, стала незначною. У деяких Біблійних версіях Кедар використовується як синонім слова «араб», як наприклад в Єзекіїль (27:21):
“Арабія та всі кедарські князі...”.

Мій отрок – посланець і обранець

Одкровення про завершення пророцтва Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, міститься в Ісаї (42):

“1. Оце Отрок Мій, що Я підпираю Його, Мій Обранець, що Його полюбила душа Моя. Я злив Свого Духа на Нього, і Він правосуддя народам подасть”. Він також названий “Мій Посол” (42:19). Немає сумніву, що всі пророки були Отроками, Посланцями та обранцями Аллаха. Однак немає пророка, який був би універсально і по особливому названий як Мухаммад, мир йому і благословення Алаха. **Арабською:** «Абдуху ва расулухул Мустафа», тобто Його раб і Його обраний посланник. Свідчення тих, **хто приймає Іслам звучить так:** «Я засвідчую, що немає Божества

достойного поклоніння крім Аллаха, Єдиного Творця, і засвідчую, що Мухаммад Його раб і посланник».

Мусульмани повторюють це свідчення, принаймні, 9 разів в молитвах. Загальновідома назва Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, це РасулуЛлах, тобто «**посланник Аллаха**».

“2. Він не буде кричати, і кликати не буде, і на вулицях чути не дасть Свого голосу”. Це засвідчує благородство пророка Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха.

“3. ... буде суд видавати за правдою”.

“4. Не втомиться Він, і не знеможеться, поки присуду не покладе на землі, і будуть чекати Закона Його острови”.

Його можна порівняти з Ісусом, який не мав влади над своїми ворогами і був розчарований, коли ізраїльтяни відмовились чинити опір.

“6. Я, Господь, покликав Тебе в справедливості, і буду міцно тримати за руки Тебе, і Тебе берегтиму, і дам Я Тебе заповітом народів, за Світло поганам”, тобто після нього не буде іншого

пророка. Ми вже зазначили, що за короткий час зникло язичництво з Аравії і поширився іслам.

“7. Щоб очі відкрити незрячим, щоб вивести в'язня з в'язниці, а з темниці тих мешканців темряви”; “щоб вивести в'язня з в'язниці” – означає з життя язичництва; “а з темниці тих мешканців темряви” – це вказує на знищення рабства вперше в історії людства.

“8. Я Господь, оце Ймення Моє, і іншому слави Своєї не дам, ні хвали Своєї божкам”. Пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, неповторний серед пророків. Він

– “печать пророків”, тобто останній і вчення його залишилось незмінним до сьогодні.

“10. Заспівайте для Господа пісню нову, від краю землі Йому хвалу...” Нова пісня, оскільки вона не єврейською, не арамейською, а арабською мовою. Хвала Господові і його пророку Мухаммаду, мир йому і благословення Аллаха, співається п’ять разів щодня з мільйонів мінаретів мечетей усього світу.

“11. Хай голосно кличуть пустиня й міста її, оселі, що в них проживає Кедар! Хай виспівують

мешканці скелі, хай кричать із вершини гірської”. З вершини гори Арафат, що біля Мекки паломники кличуть щороку: «Ось я перед Тобою (для Твого служіння) о, Аллах. Ось я перед Тобою. Ось я перед Тобою. Немає іншого бога окрім Тобі. Ось я перед Тобою. Тобі хвала, благословення і влада. Немає бога окрім Тебе ». Ісайя (42) не може стосуватись ізраїльських пророків оскільки Кедар - другий син Ізмаїла.

“12. Нехай Господу честь віддадуть, і на островах Його славу звіщають”. Дійсно, адже іслам поширився на

найвіддаленіших островах як Індонезія, островах Карибського моря.

“13. ... і засвідчить Себе сильним супроти ворогів Своїх”. На протязі деякого часу існувала держава, яка керувалась законами Аллаха. Ісаїя (42) абсолютно точно характеризує пророка Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха.

Пророк такий, як Мойсей

Бог сказав Мойсею, Повторення Закону (18:18): “Поставлю Пророка для них з-поміж їхніх

братів, Такого, як ти, і дам Я слова Свої в уста Його, і Він їм говоритиме все, що Я накажу”.

Брати Ізраїльтян (нащадки Авраама через Ісака) – це ізраїльтяни (нащадки Авраама через Ізмаїла). Постать Ісуса тут виключається, оскільки він ізраїльтянин. З іншого боку, якщо мався на увазі Ісус, то мало би бути написано: “пророк з вашого середовища”.

Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) – такий, як і Мойсей (Мир йому)?

Сфера порівняння	Мойсей (Мир йому)	Мухаммад (Мир йому та
------------------	-------------------	-----------------------

		благослов (Аллаха)
Народження	Звичайне	Звичайне
Сімейне життя	Одружений, діти	Одруженн
Смерть	Звичайна	Звичайна
Змушене переселення	В Медіні	В Медіну
Зустріч з ворогами	Переслідування	Пересліду
Результат зустрічі	Моральна і фізична перемога	Моральна перемога
Дароване письмо	В його житті (Тора)	В його жи (Коран)
Вид вчення	Духовне і законодавче	Духовне і законодав

Прийняття

за

наставника

(своїми
людьми)

Не визнавали, Не визнавали
потім прийняли потім прийняли

Кар'єра

Пророк-діяч

Пророк-діяч

“дам Я слова Свої в уста Його”.

Виходить, Божественне письмо
прийшло через

Гаврила; порівнюючи з описом
Мойсея, письмо якого було
написано на скрижалях.

Повторення Закону (18:19): “І
станеться, кожен, хто не
слухатиме слів Моїх, що Той
Пророк говоритиме Моїм Ім'ям, Я
покараю того”.

В Корані 113 з 114 Сур починаються: “з іменем Аллаха Милостивого і Милосердного”.

Також щоразу перед початком будь-якої роботи мусульмани вимовляють цей вислів не іменем Бога, а Його Власним ім'ям «Аллах», оскільки не це Його власне ім'я і воно не може стояти у множині, чи мати певний рід (бог, богиня). Натомість християни говорять: “Во ім'я Отця, Сина і Святого Духу”.

Хто ж не послухає слів Його (Бога), той буде покараний. Як це сказано в Священному Корані, Сура (3:19): “Воістину, релігія

перед Аллахом – іслам! Ті, кому дано Писання, розійшлися поміж собою...” Сура (3:85): “Хто шукає іншої релігії замість ісламу, від того не буде прийнято, а в наступному житті він буде серед тих, хто втратив усе”.

Розрадник

Євангеліє від Івана (14:16): “І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував”.

Невідомо яке слово точно використовувалося в арамейському оригіналі Ісусом.

Тому воно перекладається по-різному. Іноді «втішитель», «Святий Дух», «Слово», «Людина» і так далі.

Священний Коран Сура (61:6) вказує, що Ісус ясно зазначив ім'я Ахмад: “І коли сказав Іса, син Мар’ям: “О сини Ісраїла! Я – посланець Аллаха до вас, який підтверджує те, що було до мене в Таураті, й сповіщає добру звістку про посланця, котрий з’явиться після мене. Ім’я його – Ахмад”. А коли цей посланець прийшов із ясними доказами, то сказали вони: “Це – очевидне чаклунство!”

Ахмад – ще одне ім'я пророка Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, і буквально означає «той, який хвалить Аллаха більше від інших».

Яким же було значення утішителя? Ми вважаємо, що Ісус залишив незакінчену роботу і що мала прийти людина, аби закінчити його Місію. Давайте подивимося, чи збігається цей Утішитель з характером пророка Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха:

«Інший Утішитель»: багато Утішителів прийшло і ще інший повинен прийти.

«Хай буде з вами повік»: тому що немає потреби в інших після нього, і він був Печаттю пророків. Його вчення зберігається назавжди, і залишиться без спотворень. Насправді Священний Коран і всі його вчення залишилося таким, яким було 1400 років тому.

“А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд”, Євангеліє від Іоанна (16:8): всі пророки, навіть Авраам, Мойсей, Давид і Соломон показали своїм

народам свої гріхи, і наказували їм не грішити, однак не гріхи всього світу, як це зробив Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха. Він не тільки в Аравії знищив багатобожжя за 23 роки, однак це поширилося на Грецію, Перську і Римську імперії, Ефіопію і Єгипет.

Він засуджував християн через розподіл Єдності Бога на Трійцю, і через те, що вони вважали Ісуса Сином Божим або Самим Богом. Це він засуджував іудеїв і християн за розбещення та спотворення священних писань, що показують істинність Ізмаїла,

мир Йому. І захищав честь пророків, яких обвинувачували в перелюбстві, многобожжі, кровозмішенні і згвалтуванні.

“Що засуджений князь цього світу”. (Євангеліє від Івана (16:11)). Це Сатана, як Пояснюється в Євангелії від Івана (12:31) і (14:30). Отже, пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, прийшов, щоб судити і повернути весь світ до істини.

“Той Дух правди” Євангеліє від Івана (16:13). Коли пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, був

юнаком, його називали «Аль-Амін», тобто правдивий, чесний, і “він вас попровадить до цілої правди” Євангеліє від Івана (16:13).

“Бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам” Євангеліє від Івана (16:13).

Священний Коран - це слова Бога. Жодного слова не було додано туди пророком Мухаммадом, мир йому і благословення Аллаха, або його учнями та друзями. Ангел Гавриїл читав її пророку, він запам'ятовував, і лише потім це було написано переписувачами

його. Його власні промови та повчання були зафіксовані в Хадисах або Сунні.

Порівняємо з Повторенням Закону (18:18): “...і Він їм говоритиме все, що Я накажу”.
Що відповідає Сурі (53:2-4): “Не заблукав ваш товариш. І не збився зі шляху. Це не пристрасть говорить, адже це – одкровення, яке відкривається йому”.

“Він прославить Мене” Євангеліє від Івана (16:14). Дійсно, Священний Коран і пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, поважають більше Ісуса, Мир

йому, аніж Біблія і самі християни. **Ось пояснення:**

а) Аби повірити в його смерть на хресті – означає заперечити його пророцтво, дивіться Повторення Закону (13:5): “А пророк той або той сновидець нехай буде забитий...”. Він також названий проклятим (нехай простить нам Аллах!): Повторення Закону (21:22-23): “...бо повішений Боже прокляття...”.

б) Євангеліє від Матвія (27:46): “...Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?” Чи може говорити так звичайна людина, не кажучи вже про Ісуса? Навіть не

пророки усміхнулися від страждань, якби дізнались що їхня смерть рятує їх від мук у загробному житті. Хіба це не ображає Ісуса, коли показують, що він не довіряє Аллаху?

в) Мусульмани не можуть вірити, що Ісус міг не євреїв собаками і свинями назвати і звертатися до своєї матері: «Жінко!».

Священний Коран відзначає в Сурі (19:32): “Він зробив мене шанобливим до матері моєї й не зробив мене зверхнім, нещасним”.

В Євангелії від Матвія (7:6) сказано: “Не давайте святого псам, і не розсипайте перел своїх

перед свиньми”; у Івана (2:4):
”Ісус же відказує їй(Марії): Що
тобі, жоно, до Мене? Не прийшла
ще година Моя!”

Одкровення пророку Мухаммаду, мир йому і благословення Аллаха

Першим одкровенням від Аллаха
через ангела Гаріїла
Мухаммаду, мир йому і
благословення Аллаха, було слова
“ікра”, що означає “читай”, в Сурі
(96:1-5): Оскільки він був
неписьменним, **то відповів**: “Я не
вмію читати”.

Ось це перше одкровення проповідувалось в Ісаї (29:12): “І дають оту книжку тому, хто не вміє читати, та кажуть: Читай но оце, та відказує той: Я не вмію читати”.

Порядок одкровення не збігається з існуючим порядком в Корані. Іншими словами перше послане одкровення - це не перша сторінка або Сура в Корані; і остання Сура - це не останнє послане одкровення. Ці одкровення чергувалися, і розміщувалися за певним порядком в Корані за вказівкою Аллаха, що зазначено в Ісаї (28:10-11): “Бо на заповідь заповідь, заповідь на заповідь,

правило на правило, правило на правило, трохи тут, трохи там. Тому незрозумілими устами й іншою мовою буде казати народові цьому”.

“Чужою мовою” означає – іншою мовою, не єврейською чи арамейською, а арабською.

Мусульмани всього світу користуються однією мовою – арабською – в молитвах, в паломництві та у привітанні одне одного. Ця єдиність мови була зазначена в Книзі пророка Софонія (3:9): “Бо тоді уста чисті народам Я дам, щоб усі вони кликали Ймення Господнє, щоб

раменом одним послужити
Йому”.

Істина прийшла арабською мовою, деякі чекають пророка Ісуса, Мир йому, який буде вчити людство поклонятися Аллаху однією єдиною мовою за його другим пришествям.

Ми, мусульмани, впевнені в тому, що пророк Ісус з його другим приходом приєднається до мусульман у їх мечетях, адже як і будь-який інший мусульманин, він обрізаний, не їсть свинину і буде звершувати молитви з обмиванням, вставати, нахилитися і поклонятися на землі.

Зміст

- 1 Слово редактора 1
- 2 Передмова
- 3 Перша зустріч
- 4 Священна Біблія
- 5 Доктрина Трійці
- 6 Доктрина Божественності
Ісуса Христа
- 7 Доктрина Божественного
Сина, Ісуса
- 8 Чи був Ісус Розп'ятий?
- 9 Доктрина спокути гріхів і
основний гріх
- 10 Коли прийде примиритель?
- 11 Слава Господня
- 12 “Вершники на віслюках,

вершники на верблюдах”

13 Мій отрок – посланець і
обранець

14 Пророк такий, як Мойсей

15 Розрадник

Одкровення пророку

16 Мухаммаду, мир йому і
благословення Аллаха

У даній частині діалогу Х. М. Бажил починає обговорення доктрини розп'яття Ісуса Христа, приводячи цитати з Корану, які відображають мусульманське віровчення. А потім припускає

розп'яття і воскресіння Ісуса Христа, посилаючись на Біблію, проливши світло на суперечливість між вченням християн і біблійним текстом.

Стосовно догмату християнства про розп'яття в Корані говориться: “та за слова їхні “Воістину, ми вбили Ісу, сина Мар’ям!””, але ж вони не вбили його та не розіп’яли, а це лише так здалося їм. Воістину, ті, які сперечаються про нього, перебувають у сумніві, і немає у них знання, а лише йдуть вони за здогадками. Справді, вони не вбивали його” (Коран 4:157), “Ось Аллах сказав: “О Іса! Я зроблю

тебе мертвим і піднесу тебе до Себе, і Я очищу тебе від тих, які не увірували. І Я дам можливість тим, які пішли за тобою, мати перевагу над тими, які не увірували – аж до Дня Воскресіння. А потім до Мене повернетесь ви! І Я розсуджу між вами те про, що ви сперечаєтесь” (Коран 3:55). “Це Аллах підніс його до Себе; Аллах – Великий, Мудрий” (Коран 4:158). Отже, Ісус не помер і не був розіп’ятий, оскільки Бог по милості своїй підніс його до Себе, підтверджуючи тим самим особливо високий статус Месії, як пророка і як людини.